

RILEY PAIGE MYSTERY SÉRIE – KNIHA Č. 11

POHŘBENÁ

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Pohřbená

Серия «Záhada Riley Paige», книга 11

Аннотация

Mistrovské thriller a mystery! Autor skvostně vytvořil postavy, jejichž psychická stránka je tak dobře popsána, že máme pocit, jako bychom byli v jejich mysli, sledovali jejich obavy a těšili se z jejich úspěchu. Zápletka je velmi inteligentní a poskytne vám zábavu během čtení celé knihy. Tato kniha je plná zápletek a nenechá vás usnout, dokud neotočíte poslední stránku. Knihy a filmové recenze, Roberto Mattos (o knize Navždy pryč) POHŘBENÁ je jedenáctou knihou z nejprodávanější mystery série Riley Paige, která začíná bestsellerem NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1) - která je ke stažení zdarma a má více jak 1 000 pětihvězdičkových hodnocení! Sériový vrah zabíjí oběti s vysokou rychlostí a na každém místě činu zanechává neobvyklý podpis: přesýpací hodiny. Písek v nich se přesype za 24 hodin – a když se přesypou, objeví se nová oběť. Uprostřed intenzivního mediálního tlaku se ocitne v šílené honičce na kočku a myš. Zvláštní agentka FBI, Riley Paige, je přivolána se svou novou partnerkou, aby případ rozluštily. Stále v šoku ze svého rozchodu s Shanem se snaží vyřešit svůj rodinný život a pomoci Billovi dostat se zpátky na nohy, Riley má už tak plné ruce práce. Vstoupí do nejtemnějšího zákoutí zvrácené vražovy mysli, mohl by to být zrovna onen případ, který ji svrhne

do propasti. Temný psychologický thriller, ze kterého se napjatým očekáváním rozbuší srdce, POHŘBENÁ je knihou č. 11 ze strhující nové série – s oblíbenou novou postavou – která vás přinutí otáčet stránky dlouho do noci. Kniha č. 12 ze série Riley Paige bude brzy k dostání.

Содержание

PROLOG	10
KAPITOLA PRVNÍ	16
KAPITOLA DRUHÁ	21
KAPITOLA TŘETÍ	30
KAPITOLA ČTVRTÁ	38
KAPITOLA PÁTÁ	44
KAPITOLA ŠESTÁ	52
KAPITOLA SEDMÁ	58
KAPITOLA OSMÁ	66
KAPITOLA DEVÁTÁ	71
Конец ознакомительного фрагмента.	76

P O H Ě B E N Á

(RILEY PAIGE MYSTERY SÉRIE – KNIHA 11)

B L A K E P I E R C E

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem RILEY PAGE mysteriózní série bestsellerů, která zahrnuje dvanáct knih (a přibývají další). Blake Pierce je taky autorem mysteriózní série MACKENZIE WHITE, která pozůstává z osmi knih; mysteriózní série AVERY BLACK, pozůstávající ze šesti knih; mysteriózní série KERI LOCKE, pozůstávající z pěti knih; mysteriózní série MAKING OF RILEY PAIGE, pozůstávající z dvou knih (a přibývají další); a mysteriózní série KATE WISE, pozůstávající ze dvou knih (a přibývají další).

Zanícený čtenář a celoživotní fanoušek mysteriózního žánru a thrillerů, Blake ocení zpětnou vazbu, a tak neváhejte, navštivte www.blakepierceauthor.com, zjistěte více a zůstaňte v kontaktu.

Copyright © 2017 Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou případů povolených v USA. Copyright Act z roku 1976, žádná část této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo žádnou formou či médiem vysílána nebo ukládána v databázích či úložných systémech, bez předchozího svolení autora. Tento ebook je licencován pro vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo předáván

jiným osobám. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo předáván jiným osobám. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si, prosím, další kopie pro každého příjemce. . Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro vaše použití, vraťte ji, prosím, a zakupte si svou vlastní kopii. Děkujeme vám za respektování tvrdé práce tohoto autora. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, postavy, zápletky, místa a události jsou beze zbytku produktem autorovy představivosti nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo zesnulými, je čistě náhodná. Obrázek na přebalu Copyright anuruk perai, použit s licencí od Shutterstock.com.

KNIHY OD BLAKE PIERCE
SÉRIE STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ
SLEDOVANÁ (kniha č. 1)
ČEKÁNÍ (kniha č. 2)

MYSTERY SÉRIE RILEY PAIGEOVÁ
NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)
POSEDLOST (kniha č. 2)
TOUŽENÍ (kniha č. 3)
VÁBENÍ (kniha č. 4)
PRONÁSLEDOVÁNÍ (kniha č. 5)
SOUŽENÍ (kniha č. 6)
OPUŠTĚNÁ (kniha č. 7)
CHLADNÁ (kniha č. 8)

SLEDOVANÁ (kniha č. 9)

ZTRACENÁ (kniha č. 10)

POHŘBENÁ (kniha č. 11)

SPOUTANÁ (kniha č. 12)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

JEŠTĚ NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)

JEŠTĚ NEŽ SPATŘÍ (kniha č. 2)

JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ (kniha č. 3)

JEŠTĚ NEŽ VEZME (kniha č. 4)

JEŠTĚ NEŽ POTŘEBUJE (kniha č. 5)

PSYCHOLOGICKÉ ZÁHADNÉ TAJEMSTVÍ CHLOE

FINE

DALŠÍ DVEŘE (kniha č. 1)

OBSAH

PROLOG

KAPITOLA PRVNÍ

KAPITOLA DRUHÁ

KAPITOLA TŘETÍ

KAPITOLA ČTVRTÁ

KAPITOLA PÁTÁ

KAPITOLA ŠESTÁ

KAPITOLA SEDMÁ

KAPITOLA OSMÁ

KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ

PROLOG

Courtney Wallace pocítila v plicích a stehnech známé pálení. Zpomalila běh na chůzi, pak se zastavila, sehnula se a položila ruce na kolena, pak zalapala po dechu, aby jej znovu vyrovnala.

Byl to dobrý, osvěžující pocit – mnohem lepší způsob jak se probudit, než šálek horké kávy, ačkoli si zanedlouho ke snídani šálek dá. Stále ještě měla spoustu času najíst se a osprchovat se, než půjde do práce.

Courtney milovala záři časného ranního slunce nízko mezi stromy a přetrvávající vlhkost ranní rosy, která byla stále ve vzduchu. Brzy bude horký májový den, ale nyní je teplota perfektní, zvláště tady v nádherné přírodní rezervaci Belle Terre.

Takovou samotu měla taky ráda. Zřídka narazila na této stezce na další běžce – a nikdy v tuto ranní dobu.

Navzdory její spokojenosti s prostředím ji začínal skličovat pocit zklamání, zatímco dostávala svůj dech zpět pod kontrolu.

Její přítel, který s ní žil, Duncan, opět slíbil, že si s ní půjde zaběhat – a opět se odmítl probudit. Pravděpodobně vstane až dlouho poté, co odejde do svého zaměstnání v kanceláři, možná dokonce až odpoledne.

Dostane se z toho někdy? tázala se.

A kdy už konečně sežene jinou práci?

Dala se do mírného poklusu ve snaze setřást své negativní myšlenky. Brzy se dala do plného běhu a ono povzbuzující pálení

v plicích a nohou jako by odplavovalo její obavy a zklamání.
Pak se pod ní propadla zem.
Padala – byl to divný pocit ukrutně zpomaleného vznášení se.
Dopadla a zhroutila se v brutálním nárazu.
Slunce bylo pryč a její oči si na to musely zvyknout.
Kde to jsem? říkala si.
Viděla, že je na konci úzké propasti.
Ale jak se sem dostala?
Ucítila strašnou bolest, která jí vystřelovala do pravé nohy.
Podívala se dolů a viděla, že její kotník je vyvrácený v nepřirozeném úhlu.
Pokusila se nohou pohnout. Bolest zesílila a ona vykřikla.
Pokusila se vstát, ale její nohy se pod ní hroutily. Ve skutečnosti cítila, jak se proti sobě zlomené kosti třou. Udělalo se jí nevolno a málem omdlela.
Věděla, že potřebuje pomoc a sáhla do kapsy pro svůj mobil.
Není tam!
Musel vypadnout.
Musí tady někde být. Šmátrala rukou a snažila se ho najít.
Byla ale částečně zamotaná do jakési hrubé, těžké, volně tkané deky, pokryté půdou a listím. Nemohla telefon najít.
Začalo jí docházet, že upadla do pasti – otvor byl zamaskovaný dekou a zeminou, aby byl schovaný.
Byl to něčí ulítlej žert?
Pokud ano, nebylo to ani trochu vtipné.
A jak se odsud má dostat?

Stěny otvoru byly rovné, bez opěrných bodů pro chodidla nebo držadel. Nemohla ani vstát, nikdy se odtud nebude moci dostat sama.

A nikdo jiný pravděpodobně na tuto stezku v brzké době nedorazí, možná celé hodiny.

Pak přímo nad sebou uslyšela hlas.

"Hej! Stalo se vám něco?"

Když to zaslechla, dýchalo se jí hned trochu snadněji.

Vzhlédla a viděla, že nad ní stojí muž. Jeho postava se rýsovala proti bledému světlu, takže nemohla rozeznat jeho obličej.

Nemohla uvěřit svému štěstí. Po tolika ránech, kdy na této stezce nikoho nepotkala, se tentokrát někdo objevil zrovna když zoufale potřebovala pomoc.

"Myslím, že můj kotník je zlomený," zavolala k muži. "A ztratila jsem telefon."

"To je zlé," řekl muž. "Jak se to stalo?"

Co je to za otázku? říkala si.

Přestože se zdálo, že se v jeho hlase ozval úsměv, Courtney si přála, aby mohla vidět jeho tvář.

Řekla, "Byla jsem si zaběhat a ... byl tu tento otvor a ..."

"A co?"

Courtney se nyní cítila dost netrpělivá.

Řekla, "No, samozřejmě jsem do něj spadla."

Muž se na chvíli odmlčel. Pak řekl, "Je to velká díra. Cožpak jste ji neviděla?"

Courtney podrážděně zasténala.

"Hele, jen potřebuji pomoc dostat se odsud, OK?"

Muž zavrtěl hlavou.

"Neměla jste běhat na místech, která neznáte."

"Já tuto cestu ale znám!" Vykřikla Courtney.

"Tak jak jste spadla do této díry?"

Courtney byla jako omráčená. Muž byl buďto idiot nebo si s ní zahrával.

"Jste onen debil, který tu díru vykopal?" vyštěkla. "Pokud ano, pak to sakra vtipný není. Dostaňte mě odtud!"

Byla šokována, když si uvědomila, že pláče.

"Jak?" zeptal se muž.

Courtney se natáhla a natáhla svou paži tak daleko, jak to jen šlo.

"Tady," řekla. "Natáhněte se, chyťte mě za ruku a vytáhněte mě."

"Nejsem si jistý, že dosáhnu tak daleko."

"Jistěže dosáhnete."

Muž se zasmál. Byl to příjemný, přátelský smích. I tak si Courtney stále přála, aby mohla vidět jeho tvář.

"Postarám se o všechno," řekl.

Ustoupil mimo dohled.

Pak uslyšela řinčení kovu a pískání, vrzání, které se ozývalo za ní.

Pak už jen ucítila, jak se na ni svalila ohromná váha.

Zalapala po dechu a prskala a pak pochopila, že na ni ten muž vrhl spoustu zeminy.

Cítla, jak jí ruce a nohy chladnou – známka paniky, uvědomila si.

Nepanikař, přikázala si.

Ať se děje cokoli, musí zůstat v klidu.

Viděla, že muž stojí s kolečkem, nakloněným nad ní. Několik zbývajících hrud hlíny se vyvalilo z kolečka na její hlavu.

"Co to děláte?" vykřikla.

"Jen klid," řekl muž. "Jak jsem řekl, o všechno se postarám."

S kolečkem odjel pryč. Pak se ozvala tupá, dunivá rána, jako by do sebe znovu a znovu narážel kov.

Znělo to jako by muž do kolečka nabíral lopatou další zeminu.

Zavřela oči, zhluboka se nadechla, otevřela ústa a vypustila dlouhý pronikavý výkřik.

"Pomoc!"

Pak cítila, jak ji těžká hrouda zeminy zasáhla přímo do tváře. Trochu zeminy se jí dostalo do pusy a ona se dusila a kuckala a vyplivla ji.

Jeho hlas zněl stále přátelsky, řekl ...

"Obávám se, že budeš muset křičet mnohem hlasitěji."

Pak se smíchem dodal ...

"Sotva tě sám slyším."

Vyhrkla další zaječení, šokovaná silou jejího vlastního hlasu.

Pak na ni muž vysypal kolečko plné nové hlíny.

Teď už nemohla znovu zakřičet. Její hrdlo bylo plné hlíny.

Přemohl ji podivný pocit děja vu. Toto už někdy zažila – tuto neschopnost utéct před nebezpečím, nebo dokonce křičet.

Ale tyto zkušenosti byly jen noční můry. Vždy se z nich probudila.

Jistě to byla jen další noční můra.

Vzbud' se, říkala si znovu a znovu. Probud' se, probud' se, probud' se ...

Ale nemohla se probudit.

To nebyl sen.

Bylo to skutečné.

KAPITOLA PRVNÍ

Zvláštní agentka Riley Paige pracovala u svého stolu na ÚACH v Quanticu, když se jí vybavila nevíтанá vzpomínka ...

Snědý muž na ni zíral skelnýma očima.

Měl kulku v rameni a mnohem nebezpečnější ránu v břicho.

Slabým, hořkým hlasem řekl Riley ...

"Nařizuji ti, abys mě zabila."

Rileyna ruka byla na její zbrani.

Měla by ho zabít.

Měla všechny důvody ho zabít.

I tak ale nevěděla, co dělat ...

Ženský hlas Riley vytrhl z jejího rozjímání.

"Vypadáš, jako bys na něco myslela."

Riley vzhledla od svého stolu a viděl mladou afroamerickou ženu s krátkými vlasy, která stála ve dveřích její kanceláře.

Byla to Jenn Rostonová, která byla Rileynou novou partnerkou na jejím posledním případě.

Riley se trochu otřásla.

"To nic není," řekla.

Jenniny tmavě hnědé oči byly plné obav.

Řekla, "Ach, já jsem si docela jistá, že to něco je."

Když Riley neodpověděla, Jenn řekla, "Myslíš na Shana

Hatchera, vid'?"

Riley mlčky přikývla. V těchto dnech se jí vzpomínky na něj vracely docela často – vzpomínky na její hroznou konfrontaci s raněným mužem v chatě jejího zesnulého otce.

Rileyn vztah s uprchlým trestancem spočíval ve zvláštním, pokrouceném poutu loajality. Byl na svobodě pět měsíců a ani se nesnažila jeho svobodu omezit – dokud nezačal vraždit nevinné lidi.

Ted' bylo pro Riley těžké uvěřit, že jej nechala na svobodě tak dlouho.

Měli znepokojující, nelegální a velmi, velmi temný vztah.

Ze všech lidí, které Riley znala, věděla Jenn nejlépe, jak temný je.

Nakonec Riley řekla, "Jen si říkám – že jsem ho měla zabít tehdy a tam."

Jenn řekla, "Byl zraněný, Riley. Nepředstavoval pro tebe žádnou hrozbu."

"Já vím," řekla Riley. "Ale stále myslím na to, že jsem nechala mou oddanost zastínit můj úsudek."

Jenn zavrtěla hlavou.

"Riley, mluvily jsme o tom. Už víš, co si o tom myslím. Udělala jsi správnou věc. A nemusíš tomu věřit jen proto, že to říkám. Všichni ostatní zde to cítí stejně."

Riley věděla, že to je pravda. Její kolegové a nadřízení jí srdečně blahopřáli za to, že přivedla Hatchera živého. Jejich dobrá vůle byla vítaná změna. Dokud byla Riley v Hatcherově

područí, všichni ji tu oprávněně podezřívali. Teď, když se oblak podezření zvedl, byly tváře jejích kolegů znovu přátelské a ona byla se setkala s obnoveným respektem.

Riley se tu skutečně cítila doma.

Pak se Jenn usmála a dodala, "K čertu, dokonce jsi pro jednu ve svém životě řešila věci podle předpisů."

Riley se zasmála. Rozhodně následovala správný postup v tom jak zadržela Hatchera – což bylo víc, než mohla říct o mnohých svých činnostech na případu, který s Jenn právě společně vyřešily.

Riley řekla, "Jo, myslím, že jsi absolvovala skutečný rychlokurs mých ... nekonvenčních metod."

"To rozhodně ano."

Riley se rozpačitě zasmála. Nevšímala si pravidel ještě více než obvykle. Jenn ji loajálně kryla – i když se vloupala do domu podezřelého bez zatykače. Jenn mohla její činy ohlásit, pokud by se tak rozhodla. Mohla nechat Riley vyhodit z práce.

"Jenn, opravdu oceňuji –"

"Ani o tom nemluv," řekla Jenn. "Je to všechno v minulosti. Co bude následovat je vše na čem záleží."

Jennin úsměv se rozšířil a dodala, "A já neočekávám, že se budeš chovat jako skautka. Ode mne bys to raději neměla také očekávat."

Riley se znovu zasmála, tentokrát pohodlněji.

Přišlo jí těžké uvěřit, že ještě nedávno Jenn nedůvěřovala, měla dokonce za to, že je ztělesněním odplaty za její činy.

Konec konců Jenn udělala pro Riley mnohem, mnohem víc, než že byla jen diskrétní, co se týče jejích činů.

"Poděkovala jsem ti za záchranu mého života?" Zeptala se Riley.

Jenn se usmála.

"Už jsem tak nějak ztratila přehled o tom, kolikrát," řekla.

"No, tak ti děkuji ještě jednou."

Jenn nic neříkala. Její úsměv se vytratil. V její tváři se objevil vzdálený pohled.

"Chtěla jsi něco, Jenn?" Zeptala se Riley. "Chci říct, proč ses zastavila?"

Jenn chvíli jen hleděla do chodby.

Nakonec řekla, "Riley, nevím zda bych ti to měla říct ..." Její hlas utichl.

Pro Riley bylo snadné všimnout si, že ji něco trápí. Chtěla ji uklidnit, říct jí něco jako ...

"Můžeš mi říct cokoli."

Ale to by mohlo být troufalé.

Zdálo se, že se Jenn začala nakonec trochu třást.

"Nevadí," řekla. "To není nic, čím by ses měla zatěžovat."

"Opravdu?"

"Jsem si jistá."

Bez dalšího slova Jenn zmizela v chodbě, takže Riley zůstal jen výrazně nepříjemný pocit. Už dlouho cítila, že Jenn ukrývá své vlastní tajemství – snad nějaké velmi temné.

Proč mi nevěří? Přemýšlela Riley.

Zdálo se, že jedna nebo druhá z nich je vždy trochu nedůvěřivá. Že nevěstilo nic dobrého pro jejich společné pracovní partnerství.

Ale nebylo nic, co by s tím Riley mohla udělat – alespoň prozatím.

Pohlédla na hodinky. Přišla téměř pozdě na schůzku se svým dlouholetým partnerem, Billem Jeffreysem.

Chudák Bill byl v těchto dnech na dovolené, trpěl post-traumatickou stresovou poruchou po strašlivé nehodě po jejich posledním společném případě. Riley pocítila záchvěv smutku, když si na to vzpomněla.

Ona a Bill pracovali společně se slibnou mladou agentkou jménem Lucy Vargasová.

Ale Lucy byl zabita při plnění svých povinností.

Riley postrádala Lucy každičký den.

Ale alespoň už necítila za její smrt provinění.

Bill ale ano.

Brzy ráno Bill zavolal Riley a požádal ji, aby se s ním setkala na námořní základně, která tvořila největší část uzavřeného areálu v Quanticu.

Neřekl jí, proč, což ji děsilo. Doufala, že to nebude nic vážného.

Riley úzkostlivě vstala od stolu a zamířila ven z budovy ÚACH.

KAPITOLA DRUHÁ

Bill pocítil ustarané zachvění, když vedl Riley směrem ke střelnici námořní pěchoty.

Jsem na to připraven? zamýšlel se.

Zdálo se to téměř jako hloupá otázka. Konec konců to byla jen střelba na terč.

Ale toto nebyl žádný obyčejný terč.

Stejně jako on, i Riley měla na sobě maskovací uniformu a nesla pušku M16-A4, nabitou ostrou municí.

Ale na rozdíl od Billa neměla Riley tušení, co budou dělat.

"Kéž bys mi řekl, o co tu jde," řekla Riley.

"Bude to pro nás oba nová zkušenost," řekl.

Tento nový druh střelnice ještě nikdy předtím nezkusil. Ale Mike Nevins, psychiatr, který mu pomáhal s jeho post-traumatickou stresovou poruchou, mu ji doporučil.

"Bude to dobrá terapie," řekl Mike.

Bill doufal, že má Mike pravdu. A doufal, že nebude tak nervózní, když to vyzkouší s Riley.

Bill a Riley zaujali pozice vedle sebe mezi svislými dřevěnými sloupky po čtyřech, rozmístěnými po rozlehlém travnatém hřišti směrem ke zpevněné ploše. Na chodníku byly svislé bariéry s dírami po kulkách. Před pár okamžiky Bill hovořil s mužem v řídící kabině a vše by mělo být nyní připraveno.

Teď promluvil ke stejnému muži přes malý mikrofon, který

měl před ústy.

"Náhodné cíle. Začněte."

Náhle se zpoza bariér objevily postavy v lidské velikosti, všechny se pohybovaly po zpevněné ploše. Měly na sobě uniformy bojovníků ISIS a zdálo se, že jsou ozbrojeni.

"Nepřátelé!" Bill zavolal na Riley. "Střílet!"

Riley byla příliš vylekaná, než aby střílela, ale Bill jednou vystřelil, a netrefil se. Pak vystřelil další ránu, která zasáhla jednu z postav. Postava se zcela ohnula a přestala se pohybovat. Ostatní postavy se obrátily, aby se vyhnuly střelbě, některé z nich se pohybovaly rychleji, jiné se schovávaly za překážky.

Riley řekla, "Co to má k čertu být!"

Stále ještě nevystřelila ani jednou.

Bill se zasmál.

"Stop," řekl do mikrofonu.

Najednou byly všechny postavy nehybné.

"Dnes střílíme na falešné lidi na kolečkách?" Zeptala se Riley se smíchem.

Bill vysvětlil, "Jsou to autonomní roboti, namontovaní na Segwayích. Ten chlápek, se kterým jsem mluvil před minutou v kabině volí programy, podle kterých pak fungují. Ale on neovládá každý jejich pohyb. Ve skutečnosti je neovládá vůbec. 'Vědí', co dělat. Mají laserové skenery a navigační algoritmy, aby se mohli vyhnout navzájem a bariérám."

Riley vykulila užasle oči.

"Jo," řekla. "A vědí, co dělat, když začne střelba – běžet, nebo

se skrýt, nebo obojí."

"Chceš to zkusit znovu?" Zeptal se Bill.

Riley přikývla, začínala vypadat nadšeně.

Bill řekl znovu do mikrofonu, "Náhodné cíle. Začněte."

Postavy se začaly pohybovat jako předtím a Riley a Bill na ně jednotlivě stříleli. Bill zasáhl jednoho z robotů a stejně tak Riley. Oba roboti se zastavili a ohnuli se. Ostatní roboti se rozprchli, někteří náhodně pobíhali, jiní se schovávali za překážky.

Riley a Bill stále stříleli, ale začínalo to být stále těžší. Roboti, kteří zůstali v pohybu, uhýbali v nepředvídatelných manévrech a při různé rychlosti. Ti, kteří se schovali za bariéry, se pořád vraceli, ponoukali Riley a Billa, aby na ně stříleli. Bylo nemožné zjistit, zpoza které bariéry se objeví. Pak buď pobíhali po prostoru, nebo se znovu ukryli.

I přes tento zdánlivý chaos to trvalo asi jen půl minuty, než Riley a Bill zasáhli všech osm robotů. Všichni byli ohnuti a nehybní mezi bariérami.

Riley a Bill snížili své zbraně.

"To bylo divné," řekla Riley.

"Chceš přestat?" Zeptal se Bill.

Riley se zasmála.

"Děláš si srandu? Rozhodně ne. Co bude dál?"

Bill polkl, náhle se cítil nervózní.

"Máme zlikvidovat nepřátele, aniž bychom zabili civilisty," řekl.

Riley se na něj soucitně podívala. Pochopil její obavy. Moc

dobře věděla, proč je kvůli tomuto novému cvičení nesvůj. Připomínalo mu to nevinného mladého muže, kterého omylem postřelil minulý měsíc. Chlapec se zotavil ze svého zranění, ale Bill stále nemohl setřást svou vinu.

Bill byl také vystrašený, protože brilantní mladá agentka jménem Lucy Vargasová byla zabita při stejném incidentu.

Kdybych ji jen byl schopný zachránit, pomyslel si znovu.

Bill od té doby čerpal oficiální volno a přemýšlel, jestli bude někdy schopen vrátit se do práce. Zcela se zhroutil, začal pít a dokonce i uvažoval o sebevraždě.

Riley mu pomohla to překonat – ve skutečnosti mu zřejmě zachránila život.

Bill cítil, že už je mu teď lépe.

Ale byl na toto připraven?

Riley jej neustále sledovala s obavami.

"Jsi si jistý, že je to dobrý nápad?" zeptala se ho.

Bill si opět vzpomněl, co řekl Mike Nevins.

"Bude to dobrá terapie."

Bill přikývl na Riley.

"Myslím, že ano," řekl.

Zaujali své pozice a pozvedli své zbraně. Bill mluvil do mikrofону. "Nepřátelé a civilista."

Začala se odvíjet stejná akce jako předtím – ale tentokrát byla jedna z postav žena, zahalená v modrém hidžábu. Rozhodně nebylo obtížné odlišit ji od nepřátel v jejich fádním, hnědém oblečení. Ale proplétala se mezi ostatními ve zdánlivě náhodném

vzorci.

Riley a Bill začali odstřelovat nepřátele stejně jako dříve – některé mužské postavy se kulkám vyhnuly, zatímco jiní se ukryli za překážky, aby pak vyrazili nevyzpytatelným směrem.

Ženská postava se také hýbala, jako by se bála střelby, spěchala zoufale sem a tam, ale nějak se nikdy neobtěžovala skrývat se za bariéru. Její simulovaná panika jen ztěžovala úsilí se jí vyhnout.

Bill cítil studený pot na čele, jak střílel jednu ránu za druhou.

Brzy on a Riley zastřelili všechny nepřátele a žena v hidžábu tam stála sama bez úhony.

Bill pomalu vydechl úlevou a sklopil zbraň.

"Jak se ti vede?" Zeptala se Riley s obavou v hlase.

"Myslím, že docela dobře," řekl Bill.

Ale jeho dlaně byly na zbrani vlhké a trochu se třásl.

"Možná by to pro začátek stačilo," řekla Riley.

Bill zavrtěl hlavou.

"Ne," řekl. "Musíme vyzkoušet další program."

"A to je co?"

Bill těžce polkl.

"Je to situace s rukojmím. Civilista zemře, pokud ty nebo já zastřelíme oba nepřátele najednou."

Riley se na něj pochybovačně podívala.

"Bille, já nevím ..."

"No tak," řekl Bill. "Je to jen hra. Pojdme to zkusit."

Riley pokrčila rameny a zvedla svou zbraň.

Bill promluvil do mikrofonu, "Situace s rukojmími. Začněte."

Roboti ožili. Ženská postava zůstala v otevřeném prostoru, zatímco nepřátelé zmizeli za překážky.

Pak se dva nepřátelé objevili zpoza překážky, hrozivě se vznášeli kolem ženské postavy, která vrávorala tam a zpět ve zdánlivé úzkosti.

Bill věděl, že trik je v tom, že on a Riley musí vystřelit na oba nepřátele hned, jak na ně budou mít namířeno.

Bylo na něm, aby ten okamžik zvolil.

Jak on a Riley pečlivě zamířili jejich zbraně, Bill řekl ...

"Vezmu si toho nalevo, ty si vezmi toho chlapa na pravé straně. Vystřel, až řeknu, 'Ted'."

"Rozumím," řekla Riley.

Bill pečlivě sledoval pohyby a pozice dvou nepřátel. Uvědomil si, že to bude těžké – mnohem těžší, než původně očekával.

V témže okamžiku jeden z nepřátel odjel a druhý nepřítel se přemístil nebezpečně blízko k rukojmím.

Budeme mít někdy šanci na čistý výstřel? přemýšlel.

Poté, jen na prchavý okamžik, se oba nepřátelé posunuli asi stopu opačným směrem od rukojmí.

"Ted'!" Vyštěkl Bill.

Ale než mohl zmáčknout spoušť, zavalil jej příliv vzpomínek ...

Řítil se směrem k opuštěné budově, když uslyšel zazvonit výstřel.

Vytáhl svou zbraň a vběhl dovnitř, kde viděl Lucy ležící na

břiše na podlaze.

Uviděl mladého muže, který se pohyboval směrem k ní.

Bill na muže Instinktivně vystřelil na muže a zasáhl ho.

Muž se otočil, než spadl na zem – a teprve potom Bill viděl, že jeho ruce jsou prázdné.

Byl neozbrojený.

Muž se pouze snažil pomoci Lucy.

Smrtelně zraněná Lucy se zvedla na lokty a vypálila šest ran na jejího skutečného útočníka ...

... muže, kterého Bill měl zastřelit.

Z Rileyny zbraně zazněl výstřel a vytrhl Billa z jeho vzpomínek.

Vzpomínky přicházely a odcházely v pouhém zlomku sekundy.

Jeden z nepřátel se nahnul, mrtvý pod Rileyným výstřelem.

Ale Bill stál jako zmrazený. Nemohl zmáčknout spoušť.

Přežívající nepřítel se hrozivě obrátil k ženě a zazněl nahraný výstřel z reproduktoru.

Žena se nahnula a přestala se pohybovat.

Bill konečně vystřelil ze své zbraně a zasáhl přeživšího nepřítele – ale příliš pozdě na to, aby rukojmí přežil.

Situace se chvíli zdála hrozně reálná.

"Kristepane," řekl. "Oh, Bože, co jsem to dovolil?"

Bill udělal krok vpřed, téměř jako by chtěl spěchat ženě na pomoc.

Riley před něj vkročila, aby ho zastavila.

"Bille, to je v pořádku! Je to jen hra! To není skutečné!"

Bill se zastavil, třásl se po celém těle a snažil se uklidnit.

"Riley, omlouvám se, já jen že ... vše se mi na chvílku vyjevilo a ..."

"Já vím," řekla konejšivě Riley. "Chápu to."

Bill se zhroutil a zavrtěl hlavou.

"Možná na to nejsem připravený," řekl. "Možná bychom měli pro dnešek skončit."

Riley mu poklepala na rameno.

"Ne," řekla. "Myslím, že bys to měl dokončit."

Bill se několikrát dlouze a pomalu nadechl. Věděl, že Riley má pravdu.

On a Riley zaujali znovu svůj postoj a Bill znovu řekl do mikrofonu ...

"Situace rukojmího. Začněte."

Opakovala se stejná akce, dva nepřátelé, číhající nebezpečně blízko rukojmí.

Bill dýchal pomalu, dovnitř a ven, díval se skrze své hledí.

Je to jen hra, říkal si. Je to jen hra.

Konečně přišel okamžik, na který čekal. Oba nepřátelé se mírně odsunuli od rukojmí. Stále to byl nebezpečný výstřel, ale Bill a Riley jej museli podstoupit.

"Teď !" řekl.

Tentokrát okamžitě vystřelil a o zlomek vteřiny později slyšel Rileyn výstřel.

Oba nepřátelé se nahnuli a přestali se pohybovat.

Bill sklonil svou zbraň.

Riley ho poplácala po zádech.

"Dokázal jsi to, Bille," řekla s úsměvem. "Užívám si to. Co jiného můžeme udělat s těmito roboty?"

Bill řekl, "Je tam program, ve kterém se můžeme pohybovat směrem k nim během naší střelby."

"Pojďme to zkusit."

Bill promluvil do mikrofonu.

"Zblízka."

Všech osm nepřátel se začalo pohybovat a Bill a Riley pokročili směrem k nim krok za krokem, v malých výpadech. Několik robotů padlo a ostatní pobíhali kolem, bylo stále těžší je trefit.

Jak Bill střílel, uvědomil si, že v této simulaci něco chybí.

Nestřílí po nás, pomyslel si.

Také jeho úleva ze záchrany rukojmí byla podivně prázdná. Konec konců on a Riley jen zachránili život robota.

Nezměnilo to realitu toho, co se stalo minulý měsíc.

Rozhodně to nepřineslo Lucy zpět k životu.

Jeho vina jej stále pronásledovala. Bude někdy schopen ji setřást?

A bude se někdy moci vrátit do práce?

KAPITOLA TŘETÍ

Po jejich tréninku na terč měla Riley stále obavy o Billa. Pravda, rychle se z toho dostal, jak byl poprvé jak zmražený. A ve skutečnosti se zdálo, že ho to baví, když začali střílet zblízka.

Dokonce se zdálo, že je veselý, když odpustil Quantico a vrátil se zpět do svého bytu. Přesto to však nebyl stejný starý Bill, který byl jejím partnerem po mnoho let – a který se už dávno stal jejím nejlepším kamarádem.

Věděla, čeho se nejvíce obává.

Bill se bál, že se nikdy nebude schopen vrátit do práce.

Přála si, aby ho byla schopná přesvědčit laskavými a jednoduchými slovy – něco jako ...

"Procházíš si jen těžkým obdobím. Všichni jsme si to zažili. Budeš z toho venku dřív, než si myslíš."

Ale lehkovážné ujišťování nebylo to, co Bill právě teď potřeboval. A pravda byla, že Riley opravdu nevěděla, zda to je pravda.

Utrpěla vlastní krátké období post-traumatické stresové poruchy a věděla, jak těžké může zotavení být. Bude muset Billovi pomoci projít si tím hrozným procesem.

Ačkoli se Riley vrátila do své pracovny, měla dnes ve skutečnosti na ÚACH málo práce. V současné době neměla žádný případ a tyto pomalé dny byly vítanou změnou po posledním intenzivním případu v Iowě. Dokončila pár detailů,

které si vyžadovaly její pozornost, a odešla.

Jak Riley jela domů, cítila se spokojená při pomýšlení na večeri se svou rodinou. Byla obzvláště potěšena, že dnes večer pozvala Blaina Hildretha a jeho dceru.

Riley byla potěšena, že Blaine byl součástí jejího života. Byl to krásný, okouzlující muž. A stejně jako ona, i on se docela nedávno rozvedl.

On byl také, jak se ukázalo, pozoruhodně odvážný.

Byl to Blaine, který postřelil a těžce zranil Shana Hatcherera, když vyhrožoval Rileyně rodině.

Riley mu za to bude vždy vděčná.

Doposud strávila s Blainem jednu noc u něj doma. Udržovali to v tajnosti – jeho dcera, Crystal, byla v tu dobu pryč na návštěvě sestřenic během jarních prázdnin. Riley se usmála při vzpomínce na jejich vášnivé milování.

Skončí dnešní večer stejně?

*

Rileyna hospodyně, Gabriela, uvařila lahodné jídlo chiles relenos podle rodinného receptu, který si přivezla z Guatemaly. Každý se těšil z kouřících, lahodných plněných paprik.

Riley měla pocit hlubokého uspokojení z velmi dobré večere a dobré společnosti.

"Není to příliš picante?" Zeptala se Gabriela.

Nebylo to příliš pálivé a kořeněné ani pro americké chuťové buňky a Riley si byla jistá, že to Gabriela ví. Gabriela byla vždy zdrženlivá s jejími původními recepty ze střední Ameriky.

Očividně toužila po komplementech, které přišly rychle a snadno.

"Ne, je to dokonalé," řekla Rileyna patnáctiletá dcera April.

"Ze všech nejlepší," řekla Jilly, třináctiletá dívka, kterou se Riley snažila adoptovat.

"Prostě úžasné," řekla Crystal, nejlepší přítelkyně April.

Otec Crystal, Blaine Hildreth, neřekl nic okamžitě. Ale Riley z jeho výrazu viděla, že je pokrmem okouzlen. Také věděla, že Blainovo hodnocení je částečně profesionální. Blaine vlastnil luxusní, ale ležerní restauraci zde ve Fredericksburgu.

"Jak to děláš, Gabrielo?" zeptal se po několika soustech.

"Es un secreto," řekla Gabriela se šibalským úsměvem.

"Tajemství, co?" Tázał se Blaine. "Jaký druh sýra používáš? Nemohu jej poznat. Jsem si jistý, že to není Monterey Jack nebo Chihuahua. Manchego, možná?"

Gabriela zavrtěla hlavou.

"To niky neprozradím," řekla se smíchem.

Blaine a Gabriela dál žertovali o receptu, zčásti v angličtině a částečně ve španělštině, Riley se přistihla, jak přemýšlí, jestli by ona a Blaine mohli ...

Při té myšlence se trochu zarděla.

Ne, dnes večer se to nestane.

Jen stěží by k tomu mohli elegantně, diskrétně přejít se všemi kolem.

Ne, že by bylo něco špatného na tom, jak to bylo nyní.

Být obklopen lidmi, na kterých jí hluboce záleželo, jí v tento večer působilo nesmírné potěšení. Ale jak sledovala, jak se její

rodina a přátelé baví, začaly Riley trápit nové obavy.

Jedna osoba u stolu neřekla skoro ani slovo. Byl to Liam, nový přírůstek do Rileyny domácnosti. Liam byl ve věku April a tito dva teenageři spolu nedávno chodili. Riley zachránila vysokého, protáhlého kluka před urážlivým, opilým otcem. Potřeboval místo k životu a právě teď to znamenalo spát na rozkládací pohovce v Rileyně rodinném pokoji.

Liam byl většinou upovídaný a extrovert. Zdálo se ale, že ho dnes večer něco trápí.

Riley se zeptala, "Je něco v nepořádku, Liame?"

Zdálo se, že ji chlapec ani neslyšel.

Riley promluvila o něco hlasitěji.

"Liame."

Liam zvedl oči od jídla, kterého se zatím sotva dotkl.

"Co?" řekl.

"Děje se něco?"

"Ne. Proč?"

Riley se znepokojeně podívala. Něco bylo rozhodně v nepořádku. Liam málokdy odpovídal takhle jednoslabičně.

"Jen mě to zajímalo," řekla.

Řekla si, že si musí s Liamem promluvit později.

*

Gabriela zakončila večeři lahodný koláčem. Riley a Blaine si užívali po večeři drinky, zatímco čtyři děti se bavily v rodinném pokoji, a nakonec Blaine a jeho dcera odešli domů.

Riley počkala, až April a Jilly odejdou na noc do svého pokoje.

Pak šla sama do obývacího pokoje. Liam seděl tiše na pohovce a zíral do prázdna.

"Liam, vidím, že se něco děje. Kéž bys mi o tom řekl."

"Nic se neděje," řekl Liam.

Riley překřížila ruce a nic neříkala. Věděla z jednání s děvčaty, že je někdy nejlepší na děti počkat.

Pak Liam řekl, "Já o tom nechci mluvit."

Riley byla překvapená. Byla zvyklá na náladovost dospívajících od April a od Jilly, alespoň čas od času. Ale pro Liama to nebylo vůbec typické. Byl vždy příjemný a ochotný. Byl to také odhodlaný student a Riley oceňovala jeho vliv na April.

Riley nadále čekala v tichosti.

Nakonec Liam řekl, "Dnes mi volal táta."

Riley cítila, jak ji bodlo v žaludku.

Nemohla si pomoci a vzpomněla si na ten hrozný den, kdy přispěchala do Liamova domu, aby ho zachránila před bitím od jeho otce.

Věděla, že by neměla být překvapena. Ale nevěděla, co říct.

Liam řekl, "Říká, že je mu všechno líto. Říká, že mu chybím."

Rileyny obavy rostly. Neměla k Liamovi žádnou právní vazbu. Právě nyní se chovala jako jakýsi improvizovaný pěstoun a neměla ani ponětí, jaká bude jeho budoucí role v jeho životě.

"Chce, abys šel domů?" Zeptala se Riley.

Liam přikývl.

Riley se nedokázala přinutit položit onu zřejmou otázku ...

"Co chceš udělat?"

Co má dělat ona - co by mohla udělat – kdyby Liam řekl, že se chce vrátit?

Riley věděl, že Liam je jemný, shovívavý chlapec. Stejně jako mnoho obětí zneužívání byl také on náchylný k zarytému popírání.

Riley se posadila vedle něho.

Zeptala se, "Byl jsi tady šťastný?"

Liam vydal nepatrný dusivý zvuk. Riley si poprvé uvědomila, že má na krajíčku.

"Oh, ano," řekl. "Bylo to ... Byl jsem prostě ... tak šťastný."

Riley cítila, jak jí trochu drhne v krku. Chtěla mu říci, že tu může zůstat tak dlouho, jak si bude přát. Ale co by mohla dělat, kdyby jeho otec požadoval, aby se vrátil zpět? Byla by bezmocná a nemohla by tomu zabránit.

Liamovi po tváři stékaly slzy.

"Já jen že ... co máma odešla ... jsem vším, co táta má. Nebo jsem alespoň byl, než jsem odešel. Teď je úplně sám. Říká, že už přestal pít. Říká, že mi už neublíží."

Riley téměř vyhrkla ...

"Nevěř mu. Nikdy mu nevěř, když to říká."

Místo toho řekla, "Liame, musíš vědět, že tvůj táta je velmi nemocný."

"Já vím," řekl Liam.

"Je na něm, aby si obstaral pomoc, kterou potřebuje. Ale než se tak stane ... no, bude pro něj velmi těžké se změnit."

Riley na chvíli zmlkla.

Pak dodala, "Jen si vždy pamatuj, že to není tvoje chyba. Víš to, vid'?"

Liam potlačil vzlyk a přikývl.

"Už jsi šel někdy zpátky, aby ses na něj podíval?" Zeptala se Riley.

Liam mlčky zavrtěl hlavou.

Riley ho poplácala po ruce.

"Chci jen, abys mi slíbil mi jednu věc. Pokud za ním půjdeš, nechod' sám. Chci tam jít s tebou. Slibuješ?"

"Slibuju," řekl Liam.

Riley sáhla po nedaleké krabici s papírovými kapesníky a nabídla je Liamovi, který si utřel oči a vysmrkal se. Pak oba mlčky dlouhou chvíli seděli.

Nakonec Riley řekla, "Potřebuješ mě k něčemu jinému?"

"Ne. Jsem OK. Děkuji ti za ... no, vždyť víš."

Chabě se na ni usmál.

"Prostě za všechno," dodal.

"Rádo se stalo," řekla Riley a oplatila mu úsměv.

Opustila rodinný pokoj, vešla do obývacího pokoje a sedla si sama na gauč.

Náhle se jí z krku vydral vzlyk a začala plakat. Udivilo ji, když si uvědomila, jak otřesená je z jejího rozhovoru s Liamem.

Ale když o tom přemýšlela, bylo snadné pochopit, proč.

Já jsem tak mimo, pomyslela si.

Konec konců se stále snažila o dokončení Jillyny adopce. Chudinku zachránila před dalšími hrůzami. Když ji Riley našla,

Jilly se snažila prodat své tělo z čirého zoufalství.

Tak co si Riley myslela, že dělá, když do domu přivedla dalšího teenagera?

Náhle si přála, aby tu byl ještě Blaine a mluvil s ní.

Zdálo se, že Blaine vždycky ví, co říct.

Užívala si chvíli klidu mezi případy, ale kousek po kousku začínala mít obavy – starosti, zejména o její rodinu a dnes i o Billa.

Vůbec neměla pocit, jako by měla dovolenou.

Riley si nemohla pomoci a říkala si ...

Děje se se mnou něco?

Byla neschopná užívat si klidný život?

Věděla, že si může být jistá jednou věcí.

Tento klid nebude trvat dlouho. Někde se nějaké monstrum dopouští nějakého ohavného činu – a bude na ní, aby ho zastavila.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Riley brzy ráno probudilo bzučení telefonu.

Hlasitě zasténala, když se vzpamatovala a probudila se.

Klid je u konce, pomyslela si.

Podívala se na telefon a viděla, že má pravdu. Byla to zpráva od jejího velitele týmu z ÚACH, Brenta Mereditha. Byla to výzva k setkání s ním a byla napsaná v jeho typicky strohém stylu ...

ÚACH 8:00

Podívala se na hodiny a uvědomila si, že bude muset na narychlo domluvenou schůzku spěchat. Quantico bylo jen půl hodiny jízdy od domova, ale potřebovala se odsud dostat rychle.

Riley trvalo jen pár minut, než si vyčistila zuby, učesala se, oblékla se a spěchala dolů.

Gabriela už připravovala snídani v kuchyni.

"Je káva připravena?" Zeptala se jí Riley.

"Sí," odpověděla Gabriela a nalila jí šálek horké kávy.

Riley upíjela dychtivě kávu.

"Musíš odjet bez snídaně?" Zeptala se jí Gabriela.

"Obávám se, že ano."

Gabriela jí podala housku.

"Pak si to vezmi s sebou. Musíš mít něco v žaludku."

Riley poděkovala Gabriele, zhltnula trochu kávy a vyrazila k autu.

Během krátké jízdy do Quantica ji přemohl zvláštní pocit.

Ve skutečnosti se začala cítit lépe, než jak se cítila v posledních několika dnech, dokonce i mírně euforicky.

Bylo to samozřejmě částečně díky přílivu adrenalinu, jak se její mysl a tělo připravovalo na nový případ.

Ale také to bylo něco dosti znepokojujícího – pocit, že se vrací zpět k normálu.

Riley si vzdychla, když si to uvědomila.

Říkala si – co to má znamenat, že lov nestvůr vytváří normálnější pocit, než trávit čas s lidmi, které miluje?

To nemůže být ... no, normální, pomyslela si.

Co bylo ještě horší, připomnělo jí to něco, co jí řekl její otec, brutální a zahořklý bývalý námořní důstojník, předtím, než zemřel.

"Ty jsi lovec. To, co lidi považují za normální – to by tě zabilo, kdyby ses tak snažila příliš dlouho žít."

Riley si přála celým svým srdcem, aby to nebyla pravda.

Ale v dobách jako byla tato, si nemohla pomoci a měla obavy – byla pro ni role manželky, matky a přítelkyně nerealistická?

Bylo beznadějně to jen zkusit?

Byl "lov" jediným, co v životě skutečně měla?

Ne, rozhodně to nebylo to jediné.

Jistě ani to nejdůležitější v jejím životě.

Rozhodně zahodila tuto nepříjemnou otázku za hlavu.

Když dorazila k budově ÚACH, zaparkovala a spěchala dovnitř a rovnou do kanceláře Brenta Mereditha.

Viděla, že Jenn už tam je, vypadala mnohem více přítomná,

než jak se cítila Riley. Riley věděla, že Jenn, stejně jako Bill, měla být v Quanticu, takže nemusela tolik nespěchat. Ale Riley přisuzovala Jenninu ranní svěžest také jejímu mládí.

Riley byla podobná Jenn, když byla mladší – připravená a dychtivá pustit se do akce co nejdřív, v kteroukoli denní či noční dobu, a schopná obejít se delší dobu bez spánku, pokud to práce vyžadovala.

Měla tyto dny už za sebou?

Nebylo to příjemné pomyšlení, a nerozjasnilo to Rileynu již tak neklidnou náladu.

U stolu sedící Brent Meredith měl jako vždy impozantní postavu, s jeho tmavými, hranatými rysy, širokou postavou a jeho vždy stroze pracovním chováním.

Riley se posadila a Meredith neztrácel čas a šel přímo k věci.

"Dnes ráno došlo k vraždě. Stalo se to na veřejné pláži v přírodní rezervaci Belle Terre. Zná někdo z vás to místo?"

Jenn řekla, "Už jsem tam byla několikrát. Skvělé místo pro pěší turistiku."

"Už jsem tam taky byla," řekla Riley.

Riley si na přírodní rezervaci pamatovala docela dobře. Byla v zátoce Chesapeake, něco přes dvě hodiny jízdy od Quantica. Bylo tam několik set akrů lesů a široká veřejná pláž v zálivu. Byla to populární oblast pro lidi, kteří se rádi vydávají ven.

Meredith zabubnoval prsty o stůl.

"Obětí byl Todd Brier, luteránský pastor z nedalekého Sattleru. Byl pohřben zaživa na pláži."

Riley se trochu zachvěla.

Pohřben zaživa!

Měla o tom noční můry, ale nikdy ve skutečnosti nepracovala na případu, ve kterém by se tak hrůzný zločin objevil.

Meredith pokračoval, "Brier byl nalezen kolem sedmé ráno a vypadalo to, že byl mrtvý asi hodinu."

Jenn se zeptala, "Proč je to případ pro FBI?"

Meredith řekl, "Brier není první obětí. Včera bylo nalezeno nedaleko další tělo – mladá žena jménem Courtney Wallaceová."

Riley potlačila povzdech.

"Neříkejte," řekla, "že byla také pohřbena zaživa."

"Uhodla jste," řekl Meredith. "Byla zabita na jedné z turistických stezek ve stejné přírodní rezervaci, zřejmě také brzy ráno. Byla objevena později ten den, když turista narazil na rozhrabanou zem a zavolal služby v parku."

Meredith se opřel v křesle a mírně se otáčel doprava a doleva.

Řekl, "Místní policie nemá ještě žádné podezřelé nebo svědky. Kromě lokalit a stylu práce nemají nic moc. Obě oběti byli mladí, zdraví lidé. Nebyl čas zjistit, zda byli nějak projení, než jen to, že byli oba brzy ráno venku."

Rileyn mozek pracoval, jak se snažila najít smysl v tom, co právě slyšela. Zatím měla příliš málo informací.

Zeptala se, "Uzavřeli místní policisté oblast?"

Meredith přikývl.

"Uzavřeli zalesněnou oblast nedaleko stezky a polovinu pláže pro veřejnost. Řekl jsem jim, aby tělo z pláže nepřesouvali,

dokud se tam nedostanou mí lidé."

"A co to tělo ženy?" Zeptala se Jenn.

"To je v márnici v Sattleru, nejbližším městě. Patolog z okresu Tidewater je právě teď na pláži. Chci, abyste se tam vy dva dostali tak rychle, jak je to jen možné. Vezměte si vozidlo FBI, něco nápadného. Doufám, že když bude FBI na místě činu vidět, mohlo by to alespoň zpomalit pachatele. Odhaduji, že se zabíjením ještě neskončil."

Meredith se díval střídavě na Riley a Jenn.

"Nějaké otázky?" zeptal se.

Riley měla otázku, ale nevěděla, zda se na ni může zeptat.

Nakonec řekla, "Pane, chtěla bych předložit žádost."

"Nuže?" Řekl Meredith a znovu se opřel v křesle.

"Chtěla bych, aby na tomto případu pracoval i zvláštní agent Jeffreys."

Meredith přimhouřil oči.

"Jeffreys je na dovolené," řekl. "Jsem si jistý, že vy a agentka Rostonová zde to společně zvládnete."

"Jsem si jistá, že ano," řekla Riley. "Ale ..."

Zaváhala.

"Ale co?" Zeptal se Meredith.

Riley těžce polkla. Věděla, že Meredithovi se moc nelíbilo, když agenti žádali o osobní laskavosti.

Řekla, "Myslím, že se potřebuje vrátit do práce, pane. Myslím, že by mu to udělalo dobře."

Meredith se zamračil a chvíli nic neříkal.

Pak řekl, "Oficiálně ho k tomuto případu nepřičítám. Ale jestli chcete, aby s vámi spolupracoval na neformální bázi, nebudu mít žádné námitky."

Riley mu poděkovala a snažila se to příliš nepřehánět, aby svůj názor nezměnil. Pak si ona a Jenn vyzvedly oficiální FBI SUV.

Jenn se rozjela na jih, Riley vyndala svůj mobil a napsala Billovi.

Pracuji na novém případě s Rostonovou. Velitel říká, že se k nám můžeš připojit. Chci, abys to udělal.

Riley čekala pár okamžiků. Její srdce bilo trochu rychleji, když viděla, že zpráva se označila jako "přečtená."

Pak napsala ...

Můžeme s tebou počítat?

Zpráva byla opět označena jako "přečtená", ale nepřišla žádná odpověď.

Riley posmutněla.

Možná to není dobrý nápad, pomyslela si. Možná je stále příliš brzy.

Přála si, aby Bill odpověděl, i kdyby jí měl pouze sdělit, že ne.

KAPITOLA PÁTÁ

Jak Jenn jela SUV na jih k jejich cíli, Riley neustále sledovala textové zprávy, které poslala ze svého mobilu.

Minuty ubíhaly a Bill stále neodpověděl.

Nakonec se rozhodla zavolat mu.

Vytočila jeho číslo. Byla frustrovaná, když zaslechla nahranou hlasovou zprávu.

Po zaznění zvukového signálu jednoduše řekla, "Bille, zavolej mi. Hned."

Jak si Riley položila telefon do klína, Jenn se po ní ohlédla za volantem.

"Děje se něco?" Zeptala se Jenn.

"Nevím," řekla Riley. "Doufám, že ne."

Její obavy se během jízdy umocňovaly. Vzpomněla si na zprávu, kterou dostala od Billa, když pracovala na její posledním případě v Iowě ...

Jen abys věděla. Sedím tady s pistolí v puse.

Riley se otrásla při vzpomínce na zoufalý telefonní hovor, který následoval, když se jí podařilo rozmluvit mu sebevraždu.

Děje se to znovu?

Pokud ano, co by mohla Riley udělat, aby mu pomohla?

Náhlý pronikavý hluk vyhnal Riley tyto myšlenky z hlavy. Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že Jenn zapnula sirénu, když provoz zpomalil.

Riley pojala sirénu jako tvrdou připomínku ...

Musím se vrátit zpátky do hry.

*

Bylo asi půl jedenácté, když Riley a Jenn dorazily do přírodní rezervace Belle Terre. Šly po cestě na pláž, dokud nenarazily na několik zaparkovaných policejních aut a dodávku patologa. Za vozidly na travnatém pahorku byla bariéra s policejní páskou, která měla udržet veřejnost dál od pláže.

Když Riley a Jenn vystoupily z auta, nebylo pláž hned vidět. Ale Riley viděla nad hlavou létat racky a cítila svěží váněk ve tváři a sůl ve vzduchu a slyšela hukot příboje.

Riley vyděsila, ale nepřekvapila, malá skupina reportérů, kteří se již sešli na parkovišti za místem činu. Nahrnuli se kolem Riley a Jenn a začali klást své otázky.

"Máme tu dvě vraždy během dvou dnů. Je to práce sériového vraha?"

"Zveřejnili jste jméno včerejší oběti. Identifikovali jste novou oběť?"

"Už jste kontaktovali rodinu oběti?"

"Je to pravda, že byly obě oběti pohřbeny zaživa?"

Riley sebou při poslední otázce cukla. Samozřejmě, že se nedivila, že už se rozneslo, jak oběti zemřely. Reportéři to mohli zjistit tolik z odposlechu radiokomunikace místní policie. Ale neměla pochyb o tom, že média udělají z těchto vražd velkou senzaci.

Riley a Jenn se protlačily kolem reportérů bez komentáře. Pak

byly uvítány párem místních policistů, kteří je doprovodili za policejní pásku a přes travnatý kopec až na pláž. Riley cítila, jak jí při chůzi proniká do bot písek.

Za okamžik bylo místo činu na dohled.

Několik mužů obklopovalo díru vykopanou v písku, ve které bylo stále tělo oběti. Dva z nich vykročili směrem k blížící se Riley a Jenn. Jeden byl podsaditý, zrzavý muž v uniformě. Druhý byl štíhlý muž s kudrnatými černými vlasy a měl na sobě bílou košili.

"Jsem rád, že jste se sem mohly dostat tak brzy," řekl zrzavý muž, když se Riley a Jenn představily. "Já jsem Parker Belt, velitel policie ze Sattleru. Toto je Zane Terzis, patolog okresu Tidewater."

Velitel Belt odvedl Riley a Jenn nad jámu a všichni se podívali na napůl odkryté tělo.

Riley byla navyklá na pohled na mrtvoly v různých stádiích zmrzačení a rozkladu. I tak ji tato svým způsobem zděsila.

Byl to blondák, asi třicetiletý, a měl na sobě běžecké oblečení pro chladné letní ráno na pláži. Jeho ruce zůstaly rozpažené jako by byl socha, a ustrnuly v této pozici posmrtnou ztuhlostí a po zoufalém pokusu vyhrabat se ven. Oči měl pevně zavřené a otevřená ústa byla plná písku.

Velitel Belt stál vedle Riley a Jenn.

Belt řekl, "Měl u sebe peněženku s doklady pro identifikaci – ne, že bychom je opravdu potřebovali. Poznal jsem ho hned, jak Terzis a jeho muži odkryli jeho tvář. Jeho jméno je Todd

Brier, a je to evangelický pastor ze Sattleru. Nechodil jsem do jeho kostela – já jsem metodista. Ale znal jsem ho. Byli jsme dobří přátelé. Chodili jsme spolu čas od času na ryby."

Beltův hlas byl plný smutku a zděšení.

"Jak bylo tělo nalezeno?" Zeptala se Riley.

"Chlap sem přišel venčit psa," řekl Belt. "Pes se zastavil, začal čmukat a fňukat, pak začal hrabat a hned objevila se ruka."

"Je tady ještě ten chlápek, který to tělo našel?" Zeptala se Riley.

Belt zavrtěl hlavou.

"Poslali jsme ho domů. Byl dost otřesený. Ale řekli jsme mu, že musí být k dispozici pro dotazy. Můžu vás s ním zkontaktovat."

Riley vzhlédla od těla a pohlédla na vodu, která byla asi padesát metrů daleko. Voda ze zálivu Chesapeake měla temně sytou modrou barvu a na mokrý písek šplouchaly malé vlnky s bílými špičkami. Riley viděla, že je příliv.

Riley se zeptala, "Toto byla druhá vražda?"

"Ano, byla," odpověděl zachmuřeně Belt.

"Už se tu před těmi dvěma stalo něco takového?"

"Myslíte přímo tady v Belle Terre?" Zeptal se Belt. "Ne, vůbec ne. Je to klidná rezervace pro ptáky a volně žijící zvířata. Místní lidé využívají tuto pláž, většinou rodiny. Čas od času musíme zatknout nějakého rádoby pytláka nebo urovnat hádku mezi návštěvníky. Musíme také čas od času odhánět pryč nevídané hosty. To je asi tak všechno, co se tu děje."

Riley obešla jámu, aby se podívala na tělo z jiného úhlu. Na zadní straně hlavy uviděla stopu krve.

"Co říkáte tomuto zranění?" zeptala se Terzise.

"Vypadá to, jako byl zasažen nějakým tvrdým předmětem," řekl patolog. Lépe si ji prohlédnu, až bude tělo v márnici. Ale řekl bych, že to vypadá, jako by to pravděpodobně stačilo na jeho omráčení, aby nebojoval s vrahem, který se jej snažil pohřbít. Pochybuji, že byl zcela v bezvědomí. Je docela zřejmé, že tvrdě bojoval."

Riley se zachvěla.

Ano, to bylo jasné.

Promluvila k Jenn, "Udělej nějaké fotky a pošli mi je taky."

Jenn okamžitě vytáhla svůj mobil a začal fotit jámu a tělo. Mezitím Riley pomalu obcházela jámu a prohlížela si pláž ze všech úhlů. Vrah nezanechal mnoho stop. Písek kolem jámy byl očividně narušen vrahem, když kopal, a byly vidět vágní stopy, kudy se běžec přiblížil.

Stopy zanechané vrahem byly také vágní. Suchý písek neudržel tvar boty. Ale Riley viděla, kde byla bahenní tráva, po které přišla, pošliapaná někým jiným, než vyšetřovacím týmem.

Ukázala a řekla Beltovi, "Pročesali vaši chlapci tu trávu pečlivě, aby zjistili, zda se tam nezachytila žádná vlákna."

Velitel přikývl.

Riley se začal zmocňovat pocit – známý pocit, který se někdy dostavil na místě činu.

To během posledních případů necítila. Ale byl to vítaný pocit,

o kterém věděla, že by ho mohla použít jako nástroj.

Byl to neskutečný pocit samotného vraha.

Pokud by si dovolila, aby ji ten pocit přemohl, pravděpodobně by získala vhled do toho, co se zde stalo.

Riley ušla pár kroků od skupiny, která se shromáždila na místě činu. Pohlédla na Jenn a viděla, že ji její partner sleduje. Riley věděla, že Jenn ví o její schopnosti dostat se do mysli vrahů. Riley přikývla a viděla, jak se Jenn vrhla do akce, kladla vlastní otázky, zaměstnala ostatní na místě činu a poskytla Riley několik okamžiků, aby se mohla soustředit na své dovednosti.

Riley zavřela oči a snažila se představit si scénu, jak musela vypadat v době vraždy.

Obrázky a zvuky se jí vyjevily pozoruhodně snadno.

Venku bylo šero a pláž byla plná stínů, ale na obloze nad vodou byly stopy světla na místě, kde bude později vycházet slunce, a nebyla velká tma.

Byl odliv a voda byla pravděpodobně jen co by kamenem dohodil, takže zvuk příboje byl hlasitý.

Dost hlasitý na to, aby sotva slyšel jak kope, uvědomila si Riley.

V té chvíli Riley neměla žádné potíže vstoupit do cizí mysli ...

Ano, kopal a cítila napětí jeho svalů, když odhazoval lopaty písku tak daleko, jak jen mohl, cítila ve tváři jeho pot a mlhu mořské vody.

Kopání nebylo snadné. Ve skutečnosti to bylo trochu frustrující.

Nebylo snadné kopat díru v písečné pláži jako byla tato. Písek stékal zpět a částečně vyplňoval místa, která již vykopal. Myslel si ...

Nebude to velmi hluboké. Ale nemusí to být hluboké.

Celou tu dobu neustále pokukoval po pláži, vyhlížel svou kořist. A opravdu, brzy se objevil, spokojeně běžící nedaleko odtud.

A zároveň v perfektním okamžiku – jáma byla právě tak hluboká, jak potřeboval.

Vrah vsunul lopatu do písku, pozvedl ruce a zamával.

"Pojďte sem!" zavolal na běžce.

Ne že by nezáleželo na tom, co křičel – přes zvuk příboje nebyl běžec schopen rozeznat jeho přesná slova, jen tlumený výkřik.

Běžec se při zaslechnutí zvuku zastavil a hleděl jeho směrem.

Poté přistoupil k vrahovi.

Běžec se usmíval, jak se blížil, a vrah se usmíval na něj.

Brzy byli oba v doslechu.

"Co se děje?" překřikoval běžec příboj.

"Pojďte sem a já vám to ukážu," zakřičel vrah.

Běžec neobezřetně přešel na místo, kde vrah stál.

"Podívejte se dolů," řekl vrah. "Podívejte se opravdu zblízka."

Běžec se sehnul a vrah vzal rychlým, obratným pohybem lopatu a praštil ho zezadu do hlavy, srazil ho do jámy ...

Riley vytrhl z jejího rozjímání zvuk hlasu velitele Belta.

"Agentko Paige?"

Riley otevřela oči a viděla, že Belt se na ni dívá podivným

pohledem. Jenniny otázky ho nerozptýlily na dostatečně dlouhou dobu.

Řekl, "Zdá se, že jste nás na pár okamžiků opustila."

Riley slyšela z povzdálí Jennin smích.

"To někdy dělá," řekla Jenn veliteli. "Nebojte se, tvrdě pracuje."

Riley rychle vyhodnotila dojmy, které právě dostala – vše bylo samozřejmě velmi hypotetické a rozhodně to nebylo zhodnocení toho, co se vlastně stalo, minutu po minutce.

Ale jedním detailem si byla velice jistá – že běžec přišel na pozvání vraha – a přiblížil se k němu beze strachu.

To jí dodalo malý, ale zásadní vhled.

Riley řekla policejnímu veliteli, "Vrah je okouzlující, sympatický. Lidé mu věří."

Velitel vykulil oči.

"Jak to víte?" zeptal se.

Riley zaslechla smích někoho, kdo přicházel zpoza ní.

"Věřte mi, ona ví, co dělá."

Otočila se za zvukem jeho hlasu.

Její duše zaplesala, když jej spatřila.

KAPITOLA ŠESTÁ

Velitel Belt vykročil k muži, který se blížil.

Řekl, "Pane, tato oblast je uzavřena. Copak jste neviděl bariéru?"

"To je v pořádku," řekla Riley. "To je zvláštní agent Bill Jeffreys. Je tu s námi."

Riley pospíchala k Billovi a vedla ho dostatečně daleko, aby je ostatní neslyšeli.

"Co se stalo?" tázala se. "Proč jsi neodpověděl na mé zprávy?" Bill se rozpačitě usmál.

"Byl jsem idiot. Já ..." Jeho hlas utichl a odvrátil zrak.

Riley čekala na jeho odpověď.

Pak nakonec řekl, "Když jsem dostal tvé zprávy, jen jsem nevěděl, zda jsem připraven. Zavolał jsem Meredithovi, abych zjistil podrobnosti, ale stále jsem si nebyl jistý, zda jsem připraven. Nevěděl jsem sakra ani jestli jsem připraven, když jsem sem už jel. Nevěděl jsem, jestli jsem připraven, až doteď, když jsem spatřil ..."

Ukázal na tělo.

Dodal, "Teď už vím. Jsem připraven vrátit se do práce. Počítej se mnou."

Jeho hlas byl rozhodný a jeho výraz vypadal, že to tak skutečně myslí. Riley si ohromně oddychla.

Dovedla Billa zpět k policistům, kteří se shlukli kolem těla v

jámě. Představila jej veliteli a patologovi.

Jenn už Billa znala a zdálo se, že je ráda že ho vidí, což Riley potěšilo. Poslední věc, kterou Riley potřebovala bylo, aby se Jenn cítila opomíjená nebo rozmrzelá.

Riley a ostatní řekli Billovi to málo co doposud věděli. Poslouchal se zaujetím.

Nakonec Bill řekl patologovi, "Myslím, že teď už si tělo můžete odvézt. Tedy pokud s tím agentka Paige souhlasí."

"Ano, to je v pořádku," souhlasila Riley. Byla šťastná, že Bill se zdál být jako dřív a chtěl uplatnit svou autoritu.

Jak patologův tým začal extrahovat tělo z díry, Bill chvíli zkoumal okolí.

Zeptal se Riley, "Prohlédla sis místo předchozí vraždy?"

"Ještě ne," odpověděla.

"Tak bychom to měli udělat," řekl.

Riley řekla veliteli Beltovi, "Pojďme se podívat na druhé místo činu."

Velitel souhlasil. "Je to pár mil do přírodní rezervace," dodal.

Všem se podařilo protlačit se kolem reportérů bez komentáře. Riley, Bill a Jenn se dostali k SUV FBI a velitel Belt a patolog nasedli do jiného auta. Velitel je navedl pryč od pláže, podél písčité cesty k zalesněné oblasti. Když cesta skončila, automobily zaparkovali. Riley a její kolegové následovali dva úředníky, kteří si to pěšky namířili po stezce vedoucí mezi stromy.

Velitel držel skupinu stranou od stezky a upozorňoval ji na stopy v pevnější půdě.

"Jen běžné tenisky," poznamenal Bili.

Riley přikývla. Viděla otisky v obou směrech. Ale byla si jistá, že nenabídnou mnoho informací, až na velikost boty vraha.

Ale stopy byly proložené zajímavými otisky. Do půdy byly vryté dvě vratké čáry.

"Co říkáš těmto čárám?" Zeptala se Riley Billa.

"Stopy od kolečka, přijíždějícího a odjíždějícího," řekl Bill. Ohlédl se přes rameno směrem k silnici a dodal, "Odhaduji, že vrah zaparkoval, kde jsme nyní zaparkovali my a přinesl své nástroje po této cestě."

"To je totéž, na co jsme přišli i my," souhlasil Belt. "A odešel znovu touto cestou."

Brzy došli na místo, kde jejich cestu protínala užší stezka. Uprostřed menší cesty byla dlouhá, hluboká díra. Byla o šířce samotné cesty.

Velitel Belt ukázal na místo, kde se nová cesta začínala vinout zpoza okolních stromů. "Vypadá to, že druhá oběť přiběhla z tohoto směru," řekl. "Otvor byl maskovaný a ona do něj spadla."

Terzis dodal, "Měla zlomený kotník, zřejmě z pádu. Takže byla bezmocná, když na ni vrah začal házet hlínu."

Riley se opět zachvěla při pomýšlení nad takovou hroznou smrtí.

Jenn řekla, "A to všechno se stalo včera."

Terzis přikývl a řekl, "Já jsem docela jistý, že čas smrti byl totožný s vraždou na pláži – asi kolem šesti hodin ráno."

"Před východem slunce," dodal Belt. "Byla nejspíš ještě tma."

Běžec, který sem přišel po úsvitu viděl, jak je zem narušená a zavolal nám."

Zatímco Jenn začala dělat další fotografie, Riley oblast zkoumala. Její oči padly na pošlapaný podrost od kol kolečka. Viděla, kde vrah nahromadil zem asi patnáct metrů od stezky. Stromy byly poměrně husté vedle těchto cest, takže běžec vraha nebo zeminu nemohl vidět, když přiběhl z tohoto směru.

Ted' byla jáma znovu vykopaná policií, která navršila zeminu přímo vedle ní.

Riley si vzpomněla, že Meredith zmínil jméno této oběti v Quanticu, ale nemohla si jej nyní vybavit.

Řekla veliteli Beltovi, "Předpokládám, že jste byli schopni identifikovat oběť."

"To je pravda," řekl Belt. "Měla u sebe identifikaci, stejně jako Todd Brier. Jmenovala se Courtney Wallace. Žila v Sattleru, ale já ji osobně neznal. Takže vám ní toho nemohu zatím moc říct, kromě toho, že byla mladá, pravděpodobně kolem dvacítky."

Riley poklekla vedle jámy a podívala se dovnitř. Hned mohla přesně vidět, jak vrah past připravil. V dolní části jámy byla těžká, volně tkaná zahradnická tkanina, do které se zamotalo listí a nečistoty. Byla rozprostřená nad otvorem, nepozorovatelná neopatrnému běžci, zejména v temném světle před úsvitem.

Řekla si, že musí zavolat forenznímu týmu ÚACH, aby obě místa činu prověřil. Možná by mohl vypátrat původ tkaniny.

Mezitím Riley pociťovala náznak stejného pocitu, který měla

na pláži, když vnikla do mysli vraha. Ten pocit nebyl tentokrát zdaleka tak živý. Ale dokázala si ho představit, jak sedí, kde ona teď klečí, a dívá se dolů na bezmocnou oběť.

Co dělal chvíli předtím, než ji začal pohřbívat zaživa?

Připomněla si svůj dřívější dojem - že byl okouzlující a sympatický.

Zpočátku zřejmě předstíral překvapení z nalezení mladé ženy v jámě. Možná dokonce udělal na ženu dojem, že jí pomůže dostat se ven.

Věřila mu, pomyslela si Riley. I kdyby jen chvíli.

Pak ji začal trápit.

A netrvalo dlouho a začal na ni sypat kolečka hlíny.

Musela začít křičet, když zjistila, co se děje.

Takže jak reagoval na její křik?

Riley vycítila, že se jeho sadismus plně projevil. Na chvíli se vzdal svého úkolu a hodil jí do tváře jedinou lopatu hlíny – ne proto, aby už nemohla křičet, ale aby ji trápil.

Riley se celá otřásla.

Pocítila úlevu, když pocit spojení začal ustupovat.

Teď se mohla vrátit k prohlížení místa činu s objektivnějším pohledem na věc.

Tvar jámy jí připadal divný. Konec, na kterém stála, byl vykopán ve tvaru špičky. Druhý konec odráží tento stejný tvar, jen byl obráceně.

Vypadalo to, že vrah si na něm dal hodně záležet.

Ale proč? Přemýšlela Riley. Co by to mohlo znamenat?

Vtom někde za sebou zaslechla Billův hlas.

"Něco jsem našel. Všichni se sem raději pojd'te podívat."

KAPITOLA SEDMÁ

Riley se točila, aby viděla, kvůli čemu Bill křičí. Jeho hlas přicházel zpoza stromů na jedné straně cesty.

"Co tam máte?" Zavolal velitel Belt.

"Co jste našel?" Ozval se Terzis.

"Pojďte sem," zakřičel na ně Bill.

Riley vstala a vydala se jeho směrem. Viděla pošlapaný podrost na místě, kde opustil cestu.

"Už jdete?" Zavolal Bill a začínal znít trochu netrpělivě.

Riley z jeho tónu hlasu poznala, že to myslí vážně.

Následovaná Beltem a Terzisem se rychle vydala do houští, až narazila na malou mýtinu, kde stál Bill. Bill se díval na zem.

Rozhodně něco našel.

Další kus tkaniny byl roztažen po zemi, v rozích volně přidržený malými kolíčky.

"Dobrý Bože," zamumlal Terzis.

"Ne další tělo," řekl Belt.

Ale Riley věděla, že to muselo být něco jiného. Za prvé byl otvor mnohem menší než druhý a měl čtvercový tvar.

Bill si nandával plastové rukavice, aby nezanechal otisky prstů na tom, co záhy najde. Pak poklekl a jemně odtáhl tkaninu.

Riley viděla jen kus kruhového, tmavého, leštěného dřeva.

Bill opatrně uchopil dřevěný kruh oběma rukama a vytáhl jej nahoru.

Všichni kromě Billa zalapali po dechu nad tím, co pomalu vytáhl z jámy.

"Přesýpací hodiny!" Řekl velitel Belt.

"Největší, jaké jsem kdy viděl," dodal Terzis.

A vskutku, objekt byl přes dvě stopy vysoký.

"Jste si jistí, že to není nějaký druh pasti?" Varovala je Riley.

Bill vstal s objektem, aby udržoval jej kolmo, zacházel s ním jak nejjemněji mohl, jako by manipuloval s výbušným zařízením. Postavil jej svisle na zem vedle jámy.

Riley si klekla a pozorně si ho prohlížela. Zdálo se, že ta věc nemá žádné dráty ani pružiny. Ale bylo něco ukryté pod pískem? Naklonila tu věc na jednu stranu, ale neviděla nic zvláštního.

"Jsou to jen velké přesýpací hodiny," zamumlala. "A skryté stejně jako past na cestě."

"Nejsou to přesné přesýpací hodiny," řekl Bill. "Jsem si docela jistý, že měří delší časové období než jednu hodinu. Říká se tomu pískový časovač."

Objekt připadal Riley překvapivě krásný. Dvě koule ze skla byly nádherně tvarované, společně propojené úzkým průchodem. Kulaté dřevěné horní a dolní části byly propojeny třemi dřevěnými tyčkami, vyřezanými v dekorativních vzorech. Vrchní část byla vyřezána do vzoru zvlnění. Dřevo bylo tmavé a vyleštěné.

Riley viděla pískové časovače už předtím – ale mnohem menší verze pro vaření, které odpočítávaly tři, pět nebo dvacet minut. Tyhle byly mnohem, mnohem větší, přes dvě stopy vysoké.

Dolní koule byla částečně naplněná hnědavým pískem.

V horní kouli nebyl žádný písek.

Velitel Belt se zeptal Billa, "Jak jste věděl, že tu něco bude?"

Bill se krčil vedle pískového časovače a pozorně si ho prohlížel. Zeptal se, "Všiml si někdo jiný něčeho podivného na tvaru jámy na stezce?"

"Já ano," řekla Riley. "Konce jámy byly vykopány jakoby ve tvaru klínu."

Bill přikývl.

"Byl to zhruba tvar šipky. Šipka ukazovala na cestu, která se stáčela a u ní bylo pošlapané křoví. Takže jsem jen šel kam mířila."

Velitel Belt stále hleděl s úžasem na pískový časovač.

"No, máme štěstí, že jste to našel," řekl.

"Vrah chtěl, abychom tu hledali," zamumlala Riley. "Chtěl, abychom na to přišli."

Riley se podívala na Billa, pak na Jenn. Viděla, že si myslí, co si myslí ona.

Písek v časovači se přesypal.

I když nevěděli proč, byli si jistí, že to znamená, že nemají vůbec štěstí.

Riley se podívala na Belta a zeptala se, "Našel některý z vašich mužů takový časovač na pláži?"

Belt zavrtěl hlavou a řekl, "Ne."

Riley pocítila ponuré zachvění intuice.

"Pak jste nehledali dostatečně důsledně," řekla.

Ani Belt, ani Terzis chvíli nemluvili. Vypadali, jako by nemohli uvěřit svým uším.

Pak Belt řekl, "Hele, něco takového by bylo jistě nalezeno. Jsem si jistý, že v bezprostřední blízkosti nic takového nebylo."

Riley se zamračila. Tato věc, která byla umístěna tak pečlivě, prostě musela být důležitá. Měla pocit, že policisté další pískový časovač jaksi přehlédli.

Když na to přijde, tak i ona a Bill a Jenn, když byli na pláži. Kde by mohl být?

"Musíme se vrátit a podívat se po něm," řekla Riley.

Bill přenesl obrovský časovač do SUV. Jenn otevřela zadní dveře a s Billem vložili objekt dovnitř, ujistili se, že je zajištěný a podepřený, aby se rychle nebo náhle nepohnul. Zakryli jej dekou, která byla v SUV.

Riley, Bill a Jenn nastoupili do SUV a následovali auto policejního velitele zpět směrem k pobřeží.

Počet novinářů shromážděných na parkovišti se zvýšil a byli stále více agresivní. Jak se Riley a její kolegové vydali na cestu kolem nich a za žlutou pásku, přemýšlela, jak dlouho budou schopni ignorovat jejich otázky.

Když došli na pláž, tělo už v jámě nebylo. Tým patologa jej už naložil do dodávky. Místní policisté stále pročešávali prostor a hledali stopy.

Belt zavolal na své muže, kteří se shromáždili kolem něj.

"Viděl tady někdo pískový časovač?" zeptal se. "Měl by vypadat jako velké přesýpací hodiny, nejméně dvě stopy velký."

Policisté vypadali otázkou zaskočení. Zavrtěli hlavami a řekli, že ne.

Riley začínala být netrpělivá.

Musí tu někde být, pomyslela si. Došla na vrchol nedalekého travnatého kopce a rozhlédla se kolem. Ale žádné přesýpací hodiny neviděla, dokonce ani narušený písek, který by naznačoval něco čerstvě pohřbeného.

Nebo ji její intuice šálila? Někdy se to stávalo.

Tentokrát ne, pomyslela si.

Uvnitř si tím byla jistá.

Vrátila se a pohlédla do jámy. Od té v lese se velmi lišila. Byla mělčí, více beztvará. Vrah nemohl vytvarovat suchý písek z pláže do tvaru, i kdyby se o to velmi snažil.

Otáčela se na všechny strany a dívala se všemi směry.

Viděla jen písek a příboj.

Byl odliv. Samozřejmě, že vrah mohl vytvořit tvar šipky z mokrého písku, ale ten by viděli ihned. Pokud by nebyl zničen, byl by stále vidět.

Zeptala se ostatních, "Viděli jste tu poblíž někoho jiného – kromě muže se psem, který našel tělo?"

Policisté pokrčili rameny a podívali se na sebe.

Jeden z nich řekl, "Nikoho kromě Ragse Tuckera."

Riley vykulila oči.

"Kdo to je?" zeptala se.

"Jen výstřední starý pročesávač pláží," řekl velitel Belt. "Žije tamhle v malém vigvamu."

Belt ukázal do dále na pláž, kde se pobřeží stáčelo od místa, kde stáli.

Riley se teď trochu rozzlobila.

"Proč ho nikdo předtím nezmínil?" vyštěkla.

"Nemělo to moc smysl," řekl Belt. "Mluvili jsme s ním hned, když jsme sem přišli. Neviděl nic, co by mělo co do činění s vraždou. Řekl, že spal, když se to stalo."

Riley podrážděně zasténala.

"Toho chlapa navštívíme," řekla.

Následovaná Billem, Jenn a velitelem Beltem, začala kráčet po písku.

Jak šli, Riley řekla Beltovi, "Myslela jsem, že jste tu pláž uzavřeli."

"Uzavřeli," řekl Belt.

"Tak co tu sakra měl kdo co pohledávat?" Zeptala se Riley.

"No, jak jsem řekl, Rags tu tak nějak žije," řekl Belt. "Nezdálo se že má smysl ho odtud vykopnout. Kromě toho nemá kam jít."

Poté, co došli za ohyb je Belt vedl po písku k travnatému vzestupu. Skupina se přebrodila přes jemný písek a vysokou travu až na vrchol kopce. Odtud Riley mohla vidět malý provizorní vigvam asi sto metrů daleko.

"To je dům starého Ragse," řekl Belt.

Když se přiblížili, Riley viděla, že je pokrytý plastovými pytli a dekami. Tady za vzestupem byl bezpečně mimo dosah přílivu, i když dosahoval vysoko. Vigvam byl obklopen dekami a bláznivým sortimentem objektů.

Riley řekla Beltovi, "Povězte mi o Ragsi Tuckerovi. Nemá snad Belle Terre pravidla, co se týče vandráků?"

Belt se trochu zasmál.

Řekl, "No, jo, ale Rags není typický vandrák. Je svérázný a lidé ho mají rádi, zejména návštěvníci. A on není podezřelý, věřte mi. On je ten nejnevinější člověk na světě."

Belt ukázal na věci položené na dece.

"Je to trochu praštěný s tím vším, co má. Sbírá leccos na pláži a lidé si k němu chodí kupovat věci, nebo vyměňovat věci, které už nechtějí. Většinou je to jen záminka pro lidi, aby s ním mohli promluvit. Dělá to celé léto, tak dlouho, dokud to počasí dovoluje. Daří se mu dát dohromady dost peněz na pronájem levného bytu v Sattleru na zimu. A pak, když je zase hezké počasí, se sem vrátí."

Jak se blížili, Riley viděla věci zřetelněji. Byla to opravdu bizarní sbírka, která zahrnovala naplavené dříví, lastury a další přírodní objekty, ale také staré toustovače, nefunkční TV, staré lampy a další položky, které mu návštěvníci nepochybně přinesli.

Když se dostali na okraj natažené deky, Belt zavolal, "Hey, Ragsi. Zajímalo by mě, jestli bychom si s tebou mohli ještě trochu promluvit."

Z vigvamu se ozval chraplavý hlas.

"Jak jsem vám už předtím řekl, nikoho jsem neviděl. Ještě jste tu příšeru nechytili? Rozhodně se mi nelíbí představa, že je na mé pláži vrah. Už bych vám to řekl, kdybych něco věděl."

Riley přistoupila k vigvamu a zavolala, "Ragsi, musím s vámi

mluvit."

"Kdo jste?"

"FBI. Zajímaloby mě, jestli jste nenarazil na větší pískový časovač. Víte, něco jako přesýpací hodiny."

Chvilí se neozvala žádná odpověď. Pak ruka ve vigvamu odtáhla zástěnu, která zakrývala otvor.

Uvnitř byl vychrtlý muž, sedící se zkříženýma nohama, jeho velké oči se upíraly na ni.

A přímo před ním seděl obrovský pískový časovač.

KAPITOLA OSMÁ

Muž ve vlgvamu jen zíral na Riley širokýma šedýma očima. Riley hleděla střídavě na vandráka a velký pískový časovač před ním. Nemohla se rozhodnout, co je více zarážející.

Rags Tucker měl dlouhé šedivé vlasy a vousy, které visely až k pasu. Jeho potrhaný, volný oděv se k jeho jménu hodil.

Přirozeně přemýšlela, zda ...

Je toto podezřelý?

Přišlo jí těžké tomu uvěřit. Jeho údy byly tenké a vytáhlé a zdálo se, že není dost robustní na to, aby provedl některou z těchto náročných vražd. Působil neškodně.

Riley měla také podezření, že jeho zanedbaný vzhled je něco jako póza. Nezaváněl, alespoň ne tam, kde stála, a jeho šaty se zdály být čisté i přes jejich opotřebení.

Co se týče pískového časovače, vypadal podobně jako ten, který našli poblíž cesty. Byl víc než dvě stopy vysoký, se zvlněnými rýhami, vyřezanými do horní části, a třemi dovedně vyřezávanými tyčkami, které držely rám pohromadě.

Ale nebyly totožné s tím druhým. Za prvé, dřevo nebylo tak tmavé – bylo spíše červenohnědé. I když vyřezávané vzory byly podobné, nevypadaly jako přesné repliky designu, který viděli na prvním pískovém časovači.

Ale ty malé odchylky nebyly nejdůležitější rozdíly mezi těmi dvěma.

Největší kontrast byl v písku, který označoval ubíhající čas. Časovač, který Bill našel mezi stromy, měl všechen písek jen v dolní části koule. Ale tento časovač měl z větší části písek ještě v horní kouli.

Tento písek byl v pohybu, pomalu se trousili do dolní části.

Riley si byla jistá jednou věcí – že vrah chtěl, aby našli tento časovač, stejně tolik jako si přál, aby našli ten druhý.

Tucker nakonec promluvil. "Jak jste věděli, že ho mám?" zeptal se Riley.

Riley mu ukázala svůj odznak.

"Já budu klást otázky, pokud vám to nevadí," řekla nevýhrůžným hlasem. "Jak jste se k němu dostal?"

Tucker pokrčil rameny.

"Byl to dárek," řekl.

"Od koho?" Zeptala se Riley.

"Od bohů, možná. Myslím, že spadl z nebe. Když jsem se ráno podíval ven, hned jsem ho viděl tamhle na přikrývkách s mými dalšími věcmi. Přinesl jsem si ho dovnitř a šel jsem spát. Pak jsem se znovu probudil a jen jsem tu tak seděl a chvíli jsem se na něj díval."

Upřeně se na pískový časovač zadíval.

"Nikdy předtím jsem vlastně čas nesledoval," řekl. "Je to jedinečný zážitek. Nějak mám pocit, že čas utíká rychle a pomalu zároveň. A mám z toho pocit nevyhnutelnosti. Nemůžete vrátit čas, jak se říká."

Riley se Tuckera zeptala, "Přesypával se písek takto, když jste

jste časovač našel nebo jste ho otočil?"

"Nechal jsem ho, jak byl," řekl Tucker. "Myslíte si, že bych měl odvahu změnit tok času? Nehraju si s takovými kosmickými záležitostmi. Já nejsem tak blbej."

Ne, vůbec není hloupý, pomyslela si Riley.

Měla pocit, že Ragsi Tuckerovi začíná lépe rozumět, jak se jejich rozhovor odvíjí. Ten popletený a potrháný pročešávač pláží byla osobnost pečlivě pěstovaná pro zábavu návštěvníků. On sám se proměnil v místní lákadlo Belle Terre. A z toho, co jí o něm řekl velitel Belt Riley věděla, že si tím vydělává na skromné živobytí. Etabloval se jako místní itinerář a získal nevyslovené svolení žít přesně tam, kde se mu chce.

Rags Tucker tu byl, aby bavil sebe i druhé.

Riley došlo že toto je choulostivá situace.

Potřebovala mu tento pískový časovač vzít. Chtěla to udělat rychle a bez velkého povyku.

Ale bude ochoten jí ho dát?

Přestože velmi dobře znala zákony o prohledávání a zabavování věcí, nebyla si vůbec jistá jak se aplikují na vandráka žijícího ve vigvamu na veřejném prostranství.

Mnohem raději by se o to postarala bez povolení. Ale musela postupovat opatrně.

Řekla Tuckerovi, "Myslíme si, že zde byl zanechán osobou, která spáchala dvě vraždy."

Tucker vyvalil oči.

Pak Riley řekla, "Musíme si tento časovač odnést. Mohl by

být důležitým důkazem."

Tucker pomalu zavrtěl hlavou.

Řekl, "Zapomínáte na zákon pláže."

"A to je co?" Zeptala se Riley.

"'Nálezci majiteli.' Kromě toho, pokud je to opravdu dar od bohů, raději bych se s ním neloučil. Nechci porušit vůli kosmu."

Riley si prohlížela jeho výraz. Byla si jistá, že to není blázen a že neblouzní – i když tak někdy dokázal jednat. To bylo jen součástí show.

Ne, tento vandrák věděl přesně co dělá a říká.

Obchoduje s námi, pomyslela si Riley.

Riley otevřela peněženku, vytáhla dvacetidolarovou bankovku a nabídla mu ji.

Řekla, "Možná to pomůže vyřídit tu záležitost s vesmírem."

Tucker se nepatrně ušklíbl.

"Nevím," řekl. "Vesmír je v těchto dnech velmi drahý."

Riley cítila, že začínala jeho hru chápat a také to, jak s ním hrát.

Řekla, "Neustále expanduje, co?"

"Jo, už od velkého třesku," řekl Tucker. Začal si o sebe třít prsty a dodal, "A prý prochází novou fází inflace."

Riley si nemohla pomoci a obdivovala jeho chytrost – a jeho kreativitu. Dovtípila se, že by s ním měla uzavřít dohodu dřív než se konverzace příliš zkomplikuje a nebude dávat smysl.

Vytáhla z peněženky další dvacetidolarovou bankovku.

Tucker jí vytrhl obě dvaceti-dolarovky z ruky.

"Je to vaše," řekl. "Dávejte na to pozor. Já mám pocit, že ta věc má opravdu velkou moc."

Riley zjistila, že si myslí totéž co on – pravděpodobně má větší pravdu než tuší.

S úsměvem Rags Tucker dodal, "Myslím, že to zvládnete."

Bill si znovu navlékl rukavice a přistoupil k časovači, aby si jej vzal.

Riley mu řekla, "Pozor, drž ho rovně, pokud to půjde. Nehceme zasahovat do toho, jak rychle běží."

Jak Bill zvedl časovač, Riley řekla Tuckerovi, "Díky za vaši pomoc. Možná se vrátíme, abychom vám položili další otázky. Doufám, že budete k dispozici."

Tucker pokrčil rameny a řekl, "Budu tady."

Když se obrátil k odchodu, velitel Belt se zeptal Riley, "Kolik času myslíte že zbývá, než se písek přesype?"

Riley si vzpomněla, že patolog řekl, že obě vraždy se udály kolem šesté hodiny ranní. Riley se podívala na hodinky. Teď bylo téměř jedenáct. V hlavě si to propočítala.

Riley Beltovi odpověděla, "Písek se přesype asi za devatenáct hodin."

"Co se stane potom?" Zeptal se Belt.

"Někdo zemře," řekla Riley.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Riley nemohla dostat slova Ragse Tuckera z hlavy.

"Mám z toho pocit nevyhnutelnosti."

Ona a její kolegové se vraceli zpět po pláži k místu činu. Bill nesl pískový časovač a Jenn a velitel Belt šli po jeho boku, aby časovač přidržovali. Snažili se neovlivnit tok písku v časovači. A samozřejmě, že Rags mluvil právě o padajícím písku.

Nevyhnutelnost.

I když se při tom pomyšlení zachvěla, uvědomila si, že to byl přesně efekt, který měl vrah na mysli.

Chtěl, aby cítili stahující se uzel nevyhnutelnosti z blížící se vraždy.

To byl jeho způsob, jak je vynervovat.

Riley věděla, že se nesmí nechat příliš otrást, ale obávala se, že to nebude snadné.

Jak se vlekla pískem, vytáhla svůj mobilní telefon a zavolala Brentu Meredithovi.

Když odpověděl, řekla, "Pane, máme tu vážnou situaci."

"Co tam máte?" Zeptal se Meredith.

"Náš vrah se chystá udeřit každých dvacet čtyři hodin."

"Kristepane," řekl Meredith. "Jak to víte?"

Riley mu chtěla všechno vysvětlit, ale rozmyslela si to. Bylo by lepší, kdyby oba časovače viděl.

"Jsme na cestě zpět k SUV," řekla Riley. "Hned jak tam

budeme, zavolám vám přes video konferenci."

Riley ukončila hovor právě když se dostali zpět na místo činu. Beltovi policisté stále pročešávali bahenní trávy a hledali stopy. Jejich ústa se otevřela, když spatřili Billa nesoucího enormní časovač.

"Co to k čertu je?" zeptal se jeden z policistů.

"Důkaz," řekl Belt.

Riley napadlo, že poslední věc, kterou by teď potřebovali, je aby reportéři časovač zahlédli. Kdyby se to stalo, okamžitě by se rozletěly fámy a situace by byla ještě horší, než teď. A novináři bezpochyby ještě číhali na parkovišti. Už věděli, že dva lidé byli pohřbeni zaživa. Jistě se toho příběhu nevzdají.

Obrátila se k veliteli Beltovi a zeptala se, "Mohla bych si půjčit vaši bundu?"

Belt si sundal bundu a podal jí ji. Riley ji opatrně přehodila přes pískový časovač a zcela ho zakryla.

"Pojďte," řekla Riley Billovi a Jenn. "Zkusme to dostat do auta, aniž bychom vzbudili velkou pozornost."

Avšak když ona a její dva kolegové došli za bariéru z pásky, Riley viděla, že dorazili další reportéři. Obklopili Billa a dožadovali se informace, co to nese.

Riley vyděsilo, jak se tlačili na Billa, který se snažil udržet pískový časovač zpřímá jak to jen šlo. Jen samotné strkání by mohlo stačit na přerušení toku písku. A co by bylo ještě horší, někdo by mohl vyrazit časovač Billovi z rukou.

Řekla Jenn, "Musíme je držet od Billa."

Ona a Jenn se protlačily do skupiny a nařídily jim, aby ustoupili.

Reportéři překvapivě snadno uposlechli, rozestoupili se kolem a zírali.

Riley si rychle uvědomila ...

Pravděpodobně si myslí, že je to bomba.

Konec konců ji a její kolegyně tato možnost napadla, když byli v lese a když Bill poprvé pískový časovač objevil.

Riley se zašklebila při pomýšlení na titulky, které by se mohly brzy objevit a nad panikou, která by mohla následovat.

Řekla ostře reportérům, "To není výbušné zařízení. Je to jen důkaz. A je křehký."

Odpověděl jí nový sbor hlasů a ptal se, co to je.

Riley zavrtěla hlavou a odvrátila se od nich. Bill se vydal k SUV, takže ona a Jenn spěchaly s ním. Nastoupili dovnitř a pečlivě zajistili nový pískový časovač vedle druhého, který byl připoután a zakrytý dekou.

Reportéři se rychle přeskupili a obklopili dodávku a vykřikovali otázky.

Riley frustrovaně zasténala. Nic nedokončí, když je budou obklopovat zvědavci.

Riley se posadila za volant a pomalu se rozjela. Jeden obzvláště odhodlaný reportér se snažil zablokovat jí cestu a postavil se přímo před vozidlo. Zahoukala sirénami a vyděšený chlap spěchal pryč. Pak SUV odjela, hejno reportérů nechala za sebou.

Po ujetí asi půl míle Riley našla poměrně odlehlé místo, kde mohla vozidlo zaparkovat.

Pak řekla Jenn a Billovi, "Jedno po druhém. "Nejprve musíme z pískových časovačů získat otisky prstů."

Bill přikývl a řekl, "V přihrádce je vybavení."

Jak Jenn a Bill začali pracovat, Riley si vyndala tabletu a zavolala Brentu Meredithovi přes video.

K jejímu překvapení Meredith nebyl jedinou tváří, která se objevila na obrazovce. Bylo tam osm dalších tváří, včetně dětinského, pihovatého obličeje, který Riley neviděla ráda.

Byl to zvláštní agent, velitel Carl Walder, Meredithův nadřízený z ÚACH.

Riley potlačila povzdech beznaděje. S Carlem Walderem měla mnoho neshod. Ve skutečnosti ji zbavil hodnosti a dokonce ji několikrát vyhodil.

Ale proč se zúčastnil tohoto volání?

Se sotva skrývaným zavrčením Meredith řekl, "Agentko Paige, velitel Walder byl tak laskav a připojil se k nám při této konverzaci. A dal dohromady tým, aby nám s tímto případem pomohl."

Když Riley viděla otrávený výraz na Meredithově tváři, situaci dokonale pochopila.

Carl Walder monitoroval případ celé dopoledne. Hned jak zjistil, že Riley požádala o videokonferenci s Meredithem, povolal svou vlastní skupinu agentů, aby se zapojili. Právě teď všichni seděli v jejich samostatných kancelářích a pracovních

kójích na ÚACH se svými počítači připravenými pro konferenci.

Riley si nemohla pomoci a musela se začít mračit. Chudák Brent Meredith musel mít pocit, že byl obklíčen. Riley si byla jistá, že se Walder předvádí jako obvykle. Tím, že si přivedl vlastní tým, bezostyšně signalizoval jeho nedostatek důvěry v Rileynu profesionalitu.

Naštěstí někteří z lidí, které Walder zapojil, byli lidé, se kterými již pracovala a kterým věřila. Spatřila Sama Florese, vědátora a brilantního laboranta a Craiga Huanga, slibného mladého terénního agenta, kterého pomáhala mentorovat.

Poslední, co teď potřebovala, byl tým lidí, který by teď měla řídit a organizovat. Věděla, že bude nejlépe fungovat jen s Billem a Jenn.

Carl Walder se tvářil jako že je spokojený sám se sebou a promluvil.

"Slyšel jsem, že pro nás máte nějaké informace, agentko Paige. Doufám, že to jsou povzbudivé zprávy."

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.